

Anonymiserad version

Översättning

C-583/22 PPU – 1

Mål C-583/22 PPU

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

7 september 2022

Domstol som begär förhandsavgörande:

Bundesgerichtshof (Tyskland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

29 juni 2022

Tilltalad:

MV

BUNDESGERICHTSHOF

BESLUT

[utelämnas]

av den

29 juni 2022

i brottmålet

mot

MV, född den 21 januari 1958 i St. Chamond (Frankrike),

beträffande synnerligen grov våldtäkt

ytterligare deltagare i rättegången:

Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (riksåklagaren vid Bundesgerichtshof) [utelämnas]

Avdelning 1 för brottmål vid Bundesgerichtshof fattade den 29 juni 2022 följande beslut:

[utelämnas] Följande frågor rörande tolkningen av rådets rambeslut 2008/675/RIF av den 24 juli 2008 om beaktande av fällande domar avkunnade i Europeiska unionens medlemsstater vid ett nytt brottmålsförfarande i en medlemsstat (EUT L 220, 2008, s. 32) hänskjuts till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande enligt artikel 267 tredje stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF):

1. Får en nationell domstol mot bakgrund av principen om likabehandling enligt artikel 3.1 i rambeslut 2008/675/RIF jämförd med artikel 3.5 i rambeslut 2008/675/RIF, i en situation där en gemensam påföljd som omfattar påföljder som fastställts genom fällande domar i Tyskland och i en annan EU-medlemsstat skulle ha utdömts om det varit fråga om inhemska domar, döma till en påföljd för brottet som begåtts inom landet, när ett fiktivt beaktande av påföljden som utdömts i den andra medlemsstaten skulle leda till att den enligt tysk rätt längsta tillåtna gemensamma påföljden vid tidsbestämda fängelsestraff skulle överskridas?

2. Om fråga 1 besvaras jakande:

Är det för att iaktta kravet på att en påföljd som utdömts i en annan medlemsstat ska beaktas enligt artikel 3.5 andra meningen i rambeslut 2008/675/RIF nödvändigt att den domstol som har att avgöra målet i samband med att påföljden för det inhemska brottet fastställs i detalj redovisar för och motiverar den nackdel som avsaknaden av en möjlighet att meddela en dom med gemensam påföljd – i enlighet med principerna om fastställande av en gemensam påföljd enligt tysk rätt – innebär för den tilltalade?

[utelämnas] [uppgifter om det nationella förfarandet]

Skäl:

- 1 Den första avdelningen för brottmål vid Bundesgerichtshof ska avgöra den tilltalades överklagande av en dom som meddelades av Landgericht Freiburg, genom vilken den tilltalade dömdes till ett fängelsestraff på sex år för synnerligen grov våldtäkt.

I.

- 2 1. Begäran om förhandsavgörande grundas på följande faktiska omständigheter som fastställts av Landgericht:
- 3 a) Den 10 oktober 2003 klockan 00:30 tvingade den tilltalade med sig en 20-årig student från området på Universität Freiburg im Breisgau (Förbundsrepubliken

Tyskland) genom att hota henne med en kniv. Han tog henne med sig i ett fordon till ett ensligt beläget skogsparti. Där tvingade han kvinnan till analt och vaginalt samlag mot hennes vilja under flera timmar. Klockan 04:45 lyckades kvinnan fly.

- 4 b) Den tilltalade är fransk medborgare och är tidigare ostraffad i Tyskland. I Frankrike innehåller hans kriminalregister 25 anmärkningar. De fem efterföljande fällande domarna är daterade efter den i målet aktuella gärningen som den tilltalade begick den 10 oktober 2003. De avser gärningar som den tilltalade begick i Frankrike under tidsperioden från augusti 2002 till september 2003.
- 5 Den 30 september 2004 dömdes den tilltalade till två års fängelse av Tribunal de grande instance Gueret.
- 6 Genom dom av den 29 februari 2008 dömde Cour d'assises du Loir-et-Cher i Blois den tilltalade till ett fängelsestraff på 15 år. Denna påföljd omfattar de ytterligare fällande domarna mot den tilltalade som meddelades den 16 maj 2008 av Cour d'assises de Loire-Atlantique i Nantes, genom vilken den tilltalade dömdes till fängelse i sex år, och den 23 april 2012 av Cour d'appel i Grenoble, genom vilken den tilltalade dömdes till fängelse i ett år och sex månader.
- 7 Genom den senaste fällande domen av den 24 januari 2013 dömde Cour d'assises du Maine-et-Loire i Angers den tilltalade till ett ytterligare fängelsestraff på sju år.
- 8 c) Den 20 oktober 2003 greps den tilltalade i Nederländerna på grundval av en fransk arresteringsorder och utlämnades den 17 maj 2004 till Frankrike efter knappt sju månader i förvar i väntan på utlämning. Han hölls frihetsberövad utan avbrott fram till den 23 juli 2021. Av de ovannämnda fängelsestraffen verkställdes 17 år och nio månader. Därefter överlämnades den tilltalade till de tyska myndigheterna. Han har hållits häktad i Förbundsrepubliken Tyskland sedan den 23 juli 2021 till följd av ett häktningsbeslut som meddelades av Amtsgericht Freiburg im Breisgau den 23 juli 2004.
- 9 2. När Landgericht Freiburg im Breisgau fastställde påföljden fann den att straffvärdet för brottet är sju års fängelse och drog av ett år från denna påföljd, då det inte är möjligt att meddela en dom med gemensam påföljd som omfattar de påföljder som fastställts i Frankrike i enlighet med punkt 1.1. b) ovan i syfte att kompensera för nackdelen som detta medför för den tilltalade. Landgericht fastställde således ett fängelsestraff på sex år i det aktuella målet.
- 10 3. Den tilltalade har överklagat den fällande domen och gjort gällande att materiella rättsregler åsidosatts.

II.

- 11 Den hänskjutande domstolen anser att den behöver ett svar på tolkningsfrågorna för att kunna avgöra målet om överklagande. Den har följaktligen hänskjutit dessa till EU-domstolen för förhandsavgörande enligt artikel 267 tredje stycket FEUF.

- 12 1. Följande bestämmelser är tillämpliga:
- 13 a) Unionsrätt
- 14 De unionsrättsliga bestämmelser som är relevanta för tolkningsfrågorna är artikel 3.1 och 3.5 i rambeslut 2008/675/RIF som fastställer villkoren för när en tidigare fällande brottmålsdom som avkunnats i andra medlemsstater mot en person, men på andra grunder, ska beaktas vid ett brottmålsförfarande i en medlemsstat mot samma person (se artikel 1.1. i rambeslut 2008/675/RIF).
- 15 Artikel 3.1 i rambeslutet föreskriver att tidigare fällande domar som avkunnats mot samma person på andra grunder i andra medlemsstater ska beaktas i den utsträckning som tidigare inhemska fällande domar beaktas och att likvärdig rättslig verkan tillerkänns dem som för tidigare inhemska fällande domar.
- 16 Om det brott för vilket det nya förfarandet genomförs har begåtts innan en tidigare fällande dom har avkunnats eller till fullo verkställts ska, enligt artikel 3.5 första meningen i rambeslut 2008/675/RIF, artikel 3.1 i rambeslutet inte leda till ett krav på medlemsstaterna att tillämpa sådana nationella regler för fastställande av domar om tillämpningen av dessa regler på utländska fällande domar skulle begränsa domaren vid fastställandet av domen i det nya förfarandet. Medlemsstaterna ska dock se till att de nationella domstolarna i sådana fall på annat sätt kan beakta tidigare fällande domar som har utdömts av andra medlemsstater (artikel 3.5 andra meningen i rambeslut 2008/675/RIF).
- 17 Principen att en fällande dom som avkunnats i en annan medlemsstat även i de övriga medlemsstaterna får en verkan som är likvärdig med den som följer av en inhemsk dom i enlighet med nationell lagstiftning bör bekräftas, vare sig den enbart betraktas som en omständighet bland andra eller får rättsliga verkningar enligt inhemsk rätt, processrätt eller materiell rätt. Skyldigheten att beakta tidigare fällande domar som har avkunnats i andra medlemsstater finns endast i den mån tidigare inhemska fällande domar beaktas enligt nationell lagstiftning (skäl 5 i rambeslut 2008/675/RIF).
- 18 b) Nationell (tysk) rätt
- 19 De relevanta bestämmelserna för att fastställa en gemensam påföljd för flera brott finns i tyska Strafgesetzbuch (strafflagen) (nedan kallad StGB) i 53–55 §§.
- 20 53 § StGB (reell brottskonkurrens) föreskriver följande i punkt 1:

”1. Den som begått flera brott som provas gemensamt och där villkoren för påförande av flera fängelsestraff eller flera bötesstraff är uppfyllda, döms till en gemensam påföljd.”
- 21 54 § StGB (fastställande av en gemensam påföljd för flera brott) reglerar följande i punkterna 1 och 2:

”1. Om någon av de enskilda påföljderna är ett livstidsstraff utdöms livstidsstraff som gemensam påföljd. I alla andra fall bestäms den gemensamma påföljden genom att det strängaste straffet för vilket villkoren för påförande är uppfyllda skärps, och vid straff av olika art genom att den strängaste arten av straff skärps. I detta sammanhang ska en samlad bedömning göras av gärningsmannens personliga förhållanden och de enskilda brotten.

2. Den gemensamma påföljden får inte uppnå summan av de enskilda brottens straffvärde. I fråga om tidsbestämda fängelsestraff får den gemensamma påföljden inte vara längre än femton år och vid bötesstraff inte överstiga sjuhundra tjugodagsböter.”

- 22 55 § StGB (fastställande av en gemensam påföljd efter tidigare dom) föreskriver följande i punkt 1:

”1. 53 och 54 §§ ska även tillämpas när en person som tidigare dömts för brott genom en lagakraftvunnen dom, innan påföljden verkställdes, preskriberats eller upphört, på nytt döms för ytterligare brott som begåtts innan den första domen avkunnades. Som en tidigare fällande dom anses domen som meddelades i det tidigare förfarandet av den sista instans i vilken de faktiska omständigheterna i målet kunde prövas i sak.”

- 23 2. Utgången i målet om överklagande är beroende av svaret på tolkningsfrågorna.

- 24 a) Fråga 1:

- 25 Huruvida det över huvud taget är möjligt att döma den tilltalade till ett ytterligare fängelsestraff som ska verkställas – utöver de påföljder som den tilltalade dömts till i Frankrike – för den i målet aktuella våldtäkten som begicks i Tyskland, beror på tolkningen av principen av likabehandling av nationella domar och domar som avkunnats i andra medlemsstater enligt artikel 3.1 i rambeslut 2008/675/RIF (”likvärdig rättslig verkan”) jämförd med artikel 3.5 första meningen i rambeslutet.

- 26 aa) Påföljderna som fastställts genom de fällande domarna i Frankrike och som anges ovan i punkt 1.1 b) skulle, om de behandlades som tyska fällande domar, i princip omfattas av asperationsprincipen, då brotten hade kunnat prövas gemensamt, eftersom den tilltalade begick den aktuella våldtäkten innan de fällande domarna i Frankrike avkunnades. Följaktligen skulle ett gemensamt straff för flera brott fastställas i efterhand enligt den tyska straffrätten, närmare bestämt enligt 55 § punkt 1 StGB. Enligt 55 § punkt 1 StGB ska den domstol som har att avgöra målet fastställa en gemensam påföljd när en person som tidigare dömts för brott genom en lagakraftvunnen dom, innan påföljden verkställdes, preskriberats eller upphört, på nytt döms för ytterligare brott som begåtts innan den första domen avkunnades. Domstolen som har att avgöra målet är skyldig att tillämpa 55 § StGB om villkoren är uppfyllda (se bland annat BGH, beslut av den 7 april 2020 – 3 StR 630/19, punkt 2, ECLI:DE:BGH:2020:070420B3STR630.19.0).

- 27 När den gemensamma påföljden fastställs är det emellertid nödvändigt att iaktta maximistraffet på 15 år enligt 54 § punkt 2 andra meningen StGB. Det innebär att det visserligen är möjligt att döma till en påföljd för den aktuella våldtäkten, men att det längsta straffet på 15 år i slutändan skulle kvarstå även efter att denna påföljd räknats in i en ny gemensam påföljd. Någon ytterligare verkställighet vore således inte möjlig. Det längsta tillåtna tidsbestämda fängelsestraffet på 15 år uppnåddes redan genom domen av den 29 februari 2008 som meddelades av Cour d’assises du Loir-et-Cher i Blois.
- 28 Det är emellertid inte möjligt att fastställa ett gemensamt straff på grundval av påföljder som utdömts genom domar som avkunnats i utlandet, eftersom det av folkrättsliga skäl inte är tillåtet till följd av det ingrepp i den utländska fällande domens rättskraft och den utländska statens rätt att verkställa påföljder som ett sådant fastställande av ett gemensamt straff medför (fast rättspraxis, se BGH, beslut av den 4 juli 2018 – 1 StR 599/17, punkt 5, ECLI:DE:BGH:2018:040718B1STR599.17.0 och beslut av den 23 april 2020 – 1 StR 15/20, punkt 13, ECLI:DE:BGH:2020:230420B1STR15.20.0).
- 29 bb) Med hänsyn till att det inte är möjligt bestämma en gemensam påföljd som omfattar påföljder som fastställts i en inhemsk fällande dom och en fällande dom som avkunnats i en annan medlemsstat föreskriver artikel 3.1 i rambeslut 2008/675/RIF att medlemsstaterna ska säkerställa att man vid ett brottmål mot en person beaktar tidigare fällande domar som avkunnats mot samma person på andra grunder i andra medlemsstater och att de, för det första, ska beaktas i den utsträckning som tidigare inhemska fällande domar beaktas och, för det andra, att de får en verkan som är likvärdig med den som följer av en inhemsk dom, vare sig den enbart betraktas som en omständighet bland andra eller får rättsliga verkningar enligt inhemsk rätt, processrätt eller materiell rätt. Enligt EU-domstolens rättspraxis syftar nämnda bestämmelse till att undvika att den berörda personen behandlas mindre gynnsamt än om den tidigare fällande domen hade varit en inhemsk fällande dom (EU-domstolen, dom av den 15 april 2021 – C-221/19, punkterna 49, 50, 57 och 58, EU:C:2021:278; se, för ett liknande resonemang, även EU-domstolen, dom av den 21 september 2017 – C-171/16, punkt 26, EU:C:2017:710, och EU-domstolen, dom av den 5 juli 2018 – C-390/16, punkt 28, EU:C:2018:532). Enligt artikel 3.5 första meningen i rambeslut 2008/675/RIF ska artikel 3.1 i rambeslutet dock inte leda till ett krav på medlemsstaterna att tillämpa sådana nationella regler [utelämnas] för fastställande av domar om tillämpningen av dessa regler på utländska fällande domar skulle begränsa domaren vid fastställandet av domen i det nya förfarandet.
- 30 cc) Mot denna bakgrund anser den hänskjutande domstolen att det endast vore möjligt att döma till en påföljd för den aktuella gärningen om artikel 3.5 första meningen i rambeslut 2008/675/RIF ska tolkas så, att principen om likabehandling av domar inte får någon rättslig verkan (även) om ett fiktivt beaktande av påföljden som utdömts i den andra medlemsstaten skulle leda till att den längsta gemensamma påföljden på 15 år vid (tidsbestämda) fängelsestraff som är tillåtet enligt 54 § punkt 2 andra meningen StGB skulle överskridas. En sådan tolkning

framstår emellertid inte som uppenbar, eftersom det strider mot den grundläggande tanken bakom artikel 3.1 i rambeslut 2008/675/RIF och ovannämnda domar från EU-domstolen, i vart fall såvitt det vore tillåtet att överskrida maximistraflet som föreskrivs enligt 54 § punkt 2 andra meningen StGB i strid med principen om likabehandling av domar som regleras i förstnämnda bestämmelse.

- 31 b) Fråga 2:
- 32 Om EU-domstolen besvarar den första frågan jakande, behöver den hänskjutande domstolen få svar på en ytterligare tolkningsfråga som är relevant för målets utgång, nämligen huruvida kravet på att ett straff som utdömts i en annan medlemsstat ska beaktas enligt artikel 3.5 andra meningen i rambeslut 2008/675/RIF ska uppfyllas genom att nackdelen som avsaknaden av en möjlighet att fastställa ett gemensamt straff för flera brott innebär för den tilltalade i detalj ska redovisas och motiveras i samband med att påföljden för det inhemska brottet fastställs.
- 33 aa) Enligt artikel 3.5 andra meningen i rambeslut 2008/675/RIF ska medlemsstaterna se till att de nationella domstolarna på annat sätt kan beakta tidigare fällande domar som har utdömts av andra medlemsstater i de fall som avses i artikel 3.5 första meningen. Den tyska lagstiftaren ansåg emellertid inte att det var nödvändigt att införliva artikel 3 i rambeslut 2008/675/RIF med tysk rätt när den genomförde rambeslutet. Som motivering angavs att en metod där utländska fällande domar visserligen inte kan beaktas formellt (genom att fastställa ett gemensamt straff för brott) vid straffmätningen, men att den tilltalade ändå, så långt det är möjligt, inte ska missgynnas därigenom. Detta överensstämmer även med den justering för nackdelar som enligt tysk rättspraxis även ska ske för utländska fällande domar [utelämnas].
- 34 Enligt ovannämnda rättspraxis från Bundesgerichtshof rörande denna problematik beaktas nackdelen som uppstår till följd av att det inte är möjligt att i efterhand meddela en dom med gemensam påföljd som omfattar påföljder som fastställts i fällande domar som meddelats i en annan medlemsstat i regel av den behöriga domstolen inom ramen för dess utrymme för skönsmässig bedömning i samband med justeringen för nackdelar, för vilken domstolen emellertid inte behöver ange en detaljerad beräkning (se senast BGH, beslut av den 26 januari 2022 – StR 461/21, ECLI:DE:BGH:2022:260122B3STR461.21.0). I detta sammanhang anses det i praktiken som tillräckligt att domstolen som har att avgöra målet – utöver andra synpunkter som ska beaktas vid straffmätningen – tar hänsyn till avsaknaden av en möjlighet att fastställa en gemensam påföljd som en förmildrande omständighet när den nya påföljden ska bestämmas.
- 35 bb) Denna rättspraxis tar dock inte tillräcklig hänsyn till bestämmelserna i 54 och 55 §§ StGB eller till bestämmelserna i rambeslut 2008/675/RIF. Det finns nämligen en risk för att justeringen för nackdelar enbart blir en innehållslös formel. Den hänskjutande domstolen anser därför att den för att kunna avgöra

målet behöver ett klargörande av huruvida artikel 3.1 och 3.5 i rambeslut 2008/675/RIF ska tolkas så, att nackdelen som uppstår till följd av avsaknaden av en möjlighet att efter en tidigare dom meddela en dom med gemensam påföljd som omfattar påföljder som fastställts i fällande domar som meddelats i en annan medlemsstat och påföljder som fastställts i nationella domar, ska redovisas och motiveras i detalj genom ett fiktivt beaktande av påföljden som utdömts i den andra medlemsstaten.

- 36 cc) Den hänskjutande domstolen anser att det är nödvändigt att lämna en tydlig motivering som innehåller en beräkning till justeringen för nackdelar för att uppfylla kraven enligt artikel 3.1 och 3.5 i rambeslut 2008/675/RIF.
- 37 Det framgår av EU-domstolens rättspraxis beträffande rambeslut 2008/675/RIF som behandlats ovan att fällande domar från andra medlemsstater i möjligaste mån ska behandlas på ett liknande sätt som inhemska fällande domar. Enligt tysk rätt bestäms en gemensam påföljd på grundval av de enskilda brottens straffvärde genom att skärpa den strängaste av de enskilda påföljderna, varvid även den gemensamma påföljden ska fastställas exakt (54 och 55 §§ StGB). Den hänskjutande domstolen anser att det för att komma så nära en gemensam påföljdsbestämning efter tidigare dom som möjligt är nödvändigt att beräkna och ange nackdelen som uppstår för den tilltalade till följd av avsaknaden av en möjlighet att utdöma en gemensam påföljd och göra ett motsvarande avdrag från den nya (gemensamma) påföljden som ska utdömas. Denna situation – som regleras i 55 § punkt 1 första meningen StGB – skiljer sig avsevärt från andra avslutade situationer (som exempelvis när ett straff verkställts till fullo) där det är tillräckligt att göra en justering för nackdelar utan en exakt beräkning av nackdelen, eftersom det inte längre kan komma i fråga att fastställa en gemensam påföljd.
- 38 När påföljder som fastställts genom fällande domar som meddelats i olika stater räknas in i en gemensam påföljd, innebär det – till skillnad från motsvarande situation för nationella fällande domar – visserligen inte att dessa påföljder inte längre kan verkställas separat (se BGH, beslut av den 26 januari 2022 – 3 StR 461/21, punkt 9 och följande punkter, i synnerhet punkt 14, ECLI:DE:BGH:2022:260122B3STR461.21.0; i nämnda beslut fann BGH även att rambeslut 2008/675/RIF inte föreskriver ett tvingande krav på en exakt beräkning i samband med justeringen för nackdelar). Det framstår emellertid som att en tydlig motivering av justeringen och en exakt angivelse i siffror är en oundgänglig och väsentlig del av domen som domstolen som har att avgöra målet meddelar. Det krävs bland annat av öppenhetsskäl, men i synnerhet även för att det ska vara möjligt för överrätterna att kontrollera straffmätningen.
- 39 För detta talar i synnerhet även att en gemensam påföljd – såsom framgår av 54 § punkt 1 tredje meningen StGB – bestäms på grundval av en självständig bedömning där kriterier som är specifika för fastställandet av en gemensam påföljd tillämpas (fast rättspraxis, se BGH, beslut av den 12 november 2019 – 1 StR 415/19 punkt 3, ECLI:DE:BGH:2019:121119B1STR415.19.0; dom av den 24

augusti 2016 – 2 StR 504/15, punkt 20, ECLI:DE:BGH:2016:240816U2STR504.15.0; båda med vidare hänvisningar). Detta krav kan inte uppfyllas genom att domstolarna endast tar hänsyn till en inte närmare specificerad justering för nackdelar som en bland många förmildrande omständigheter som beaktas vid straffmätningen, eftersom det inte på något sätt framgår hur denna justering påverkar straffets stränghet och det således i slutändan innebär att en väsentlig del av underinstansernas domar inte kan bli föremål för prövning i överrätterna.

- 40 dd) Den hänskjutande domstolen anser att valet av metoden som domstolen som har att avgöra målet tillämpar för att konkret fastställa justeringen, omfattas av denna domstols utrymme för skönsmässig bedömning. Den kan beakta omständigheten att det inte är möjligt att meddela en dom med gemensam påföljd som omfattar en tidigare påföljd direkt när den nya påföljden bestäms – genom en detaljerad beräkning av nedsättningen – eller exempelvis genom att på grundval av påföljden som fastställts i en utländsk dom beräkna en ”fiktiv gemensam påföljd” och sätta ned denna påföljd med den utländska påföljden. Det krävs endast att domstolen gör en lämplig justering och i domskälen motiverar justeringen med angivelse av en detaljerad beräkning, i likhet med vad som gäller för gemensam påföljdsbestämning enligt 54 och 55 §§ StGB.
- 41 ee) Landgericht har vid straffmätningen inte tagit hänsyn till att det enligt tysk rätt längsta tillåtna sammanlagda frihetsstraffet på 15 år faktiskt överskrids om den dömer till ett fängelsestraff på sex år. Den har inte heller i övrigt angett några lämpliga kriterier som visar hur den har tagit hänsyn till de fällande domarna från den andra medlemsstaten i överensstämmelse med artikel 3.5 andra meningen i rambeslut 2008/675/RIF. Det kan således ifrågasättas huruvida de unionsrättsliga bestämmelserna iakttagits i tillräcklig utsträckning.
- 42 c) Det ankommer endast på EU-domstolen att tolka rambeslut 2008/675/RIF. Den har hittills inte avgjort denna fråga, vilket innebär att det inte är fråga om en ”acte éclairé”. Tolkningen av unionsrätten är inte heller så uppenbar att den såsom en ”acte clair” inte lämnar något utrymme för rimligt tvivel (beträffande rekvisitet uppenbart, se EU-domstolen, dom av den 6 oktober 1982 – mål C-283/81, CILFIT, REG 1982, s. 3415, EU:C:1982:335).
- 43 [utelämnas] [uppgifter om det nationella förfarandet]

III.

- 44 Den hänskjutande domstolen begär att domstolen ska besluta att förevarande begäran om förhandsavgörande ska behandlas med förtur i enlighet med artikel 53.3 i rättegångsreglerna för Europeiska unionens domstol jämförd med artikel 267 fjärde stycket FEUF. Tolkningsfrågorna är avgörande för utgången i ett pågående brottmål, där den tilltalade, som är häktad, i särskilt hög grad har ett anspråk på att ett avgörande fattas inom skäligen tid enligt artikel 5.3 i Europeiska

konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen).

[utelämnas] [uppgifter om domstolens sammansättning och den lägre instansen]

ARBETSDOKUMENT